

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

**Chủ Đề 264: Muốn Lãnh Ngộ Nghĩa Chân Thật Trong Kinh, Chỉ Nằm Ở
Chỗ Đọc Tụng Với Lòng Chí Thành Cung Kính**

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 019)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

**【Muốn lãnh ngộ nghĩa chân thật trong kinh, chỉ nằm ở chỗ đọc tụng
với lòng chí thành cung kính.】**

Đây là chỗ hạ thủ công phu ban đầu: Đọc kinh. Đọc kinh cần phải dùng cái tâm chân thành. “Chí thành” là thành khẩn đến cùng cực, chân thành đến tột cùng, cung cung kính kính mà đọc. Việc này không chỉ có cảm ứng, mà sự cảm ứng ấy vốn là lẽ tự nhiên; tâm địa thanh tịnh chân thành thì sẽ cùng chư Phật Bồ Tát khởi sự cảm ứng. Khi cảm ứng hiện tiền, thì nghĩa lý ở trong kinh tự nhiên sẽ thông đạt.

Hai hôm nay tôi nghe nói có mấy vị thanh niên đến tìm tôi, muốn phát tâm xuất gia, muốn học giảng kinh. Việc này là việc tốt, nhưng chẳng dễ dàng. Khi tôi còn trẻ, ở trong hội của Lão cư sĩ Lý Bình Nam tại Đài Trung, tôi chính là học giảng kinh. Thầy Lý cũng khuyến khích tôi, dạy tôi học giảng kinh. Thầy rất từ bi, người lớn tuổi thì sự từng trải và kinh nghiệm phong phú; Thầy xem xét người trẻ tuổi, hề thấy người nào có tướng mỏng, mạng mỏng (phước báo ít), Thầy Lý đều khuyên người đó phát tâm ra học giảng kinh để bồi phước.

Lúc tôi còn trẻ không có phước báo, tướng và mạng đều rất mỏng, bản thân tôi cũng tự biết rất rõ, là tướng đoản mạng. Trong hội của Thầy Lý không chỉ có mình tôi, mà có hai, ba người như vậy; Thầy nhìn qua thấy tướng rất mỏng, nên Thầy khuyên chúng tôi học giảng kinh để tu phước, bồi phước. Phước báo của việc giảng kinh là lớn nhất, quả báo hiển lộ rõ rệt nhất, chuyển đổi nghiệp lực đặc biệt rõ rệt; nhưng đây không phải là việc dễ làm, nhất định phải phát tâm chân thành, không được giả dối. Những việc thế gian, dùng tâm giả dối còn

không thể thành tựu, hướng hồ là Phật pháp, một mảy may giả dối cũng không được xen tạp.

Giả là gì? Là danh văn lợi dưỡng, có cái ý niệm này thì hỏng rồi. Hướng hồ kinh điển mênh mông như biển cả, người xưa thường nói một bộ “Nhị Thập Tứ Sử” cũng không biết phải đọc từ đâu, một bộ “Nhị Thập Tứ Sử” mới có ba ngàn quyển, phân lượng không nhiều; Kinh Phật nhiều hơn thế, đâu chỉ gấp mười lần, Phật pháp thật sự là mênh mông như biển cả, bạn đi vào từ đâu? Hơn nữa, nếu bạn thông đạt Phật pháp mà không thông thể gian pháp, bạn cũng không có cách nào giảng kinh. Bạn cùng người thể gian cách ngăn không hòa nhập, bạn sẽ không có pháp duyên. Cho nên giảng kinh thì thể gian pháp và xuất thể gian pháp đều phải thông đạt.

Thầy Lý từng ví dụ, Thầy nói: Chúng ta khoan hãy nói chuyện khác, thể gian pháp không nói cái gì xa xôi, kiến thức khoa học hiện đại hay chuyện nước ngoài không bàn đến, chỉ nói riêng một bộ “Tứ Khố Toàn Thư” của Trung Quốc này thôi, anh có thể thông được chăng? Không có cách nào. Còn Phật pháp là một bộ “Đại Tạng Kinh” kia, anh có thể thông được chăng? Không thông thì không được; mà muốn thông thì đây là việc quyết định làm không được, là việc không thể nào.

Vào lúc đó, Thầy dạy tôi một phương pháp, truyền cho tôi bốn chữ: **“Chỉ Thành Cảm Thông”**. Nhất định phải thông đạt, thông đạt dựa vào cái gì? Cầu cảm ứng. Cầu cảm ứng bằng cách nào? Thành, chân thành. Chân thành đến tốt cùng, thì sẽ có cảm ứng. Nếu như cùng chư Phật Bồ Tát không có cảm ứng, mà muốn dựa vào năng lực của chính mình để thông đạt, thì làm không được, là việc không thể nào.

Cho nên chúng ta hạ thủ công phu, dùng tâm chí thành cung kính mà đọc tụng, đây là một phương pháp nhập môn rất tốt, là một phương pháp chính xác. Khi đọc phải biết rằng, chúng ta đang tu hành, không phải giống như học sinh thông thường học thuộc lòng, cái đó không giống nhau. Học sinh thông thường đọc sách đọc rất thuộc, biết đọc lâu lâu, nhưng không có tác dụng, đó không phải là tu hành. Việc đọc kinh này của chúng ta là tu Giới, tu Định, tu Huệ, Giới - Định - Huệ tam học đều ở trong đó.

Tôi đọc một giờ đồng hồ là tu hành một giờ đồng hồ, xác thực Giới Định Huệ thấy đều có đủ, là đang tu Giới Định Huệ.

- **Giới luật** là “Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành” (Không làm các điều ác, vâng làm các điều thiện). Khi chúng ta đọc kinh, trong tâm chân thành cung kính, đương nhiên một ác niệm cũng không có; vậy là “chư ác mạc tác”, Tiểu Thừa giới đã viên mãn đầy đủ rồi.

- Kinh điển là từ trong chân như bốn tánh của Như Lai lưu xuất ra; chúng ta đọc kinh đó là tu thiện, không có gì thiện hơn việc này. Kinh điển chính là sự chí thiện viên mãn của pháp thế gian và xuất thế gian, điều này rất nhiều người không biết. Cho nên đọc kinh chính là “chúng thiện phụng hành”, Giới đã đầy đủ rồi.

- Khi đọc thì chuyên tâm, cung kính chí thành là chuyên tâm, chuyên tâm là **Định**. Niệm một tiếng đồng hồ, là tu một tiếng đồng hồ Định.

- Người ngồi xếp bằng diện bích tham thiền, chỉ tu Định, Giới không có, Huệ không có. Chúng ta niệm “Kinh Vô Lượng Thọ” niệm một tiếng đồng hồ, chúng ta có Định, có Giới, lại có Huệ, mạnh hơn họ nhiều lắm, điều này rất nhiều người đều không biết. Chúng ta đắc được ba món, họ chỉ đắc được một món. Nếu như lúc họ ngồi xếp bằng đả tọa mà còn suy nghĩ lung tung, thì một món họ cũng không đắc được. Tĩnh tọa sẽ có suy nghĩ lung tung, những ý niệm đó, vọng niệm đó không dừng được. Nhưng bạn đọc kinh thì không có, khi đọc kinh, khi tâm chuyên chú, mắt nhìn vào kinh văn đối diện, thì không dễ khởi vọng tưởng.

Do đây có thể biết, đọc kinh tốt hơn so với đả tọa rất nhiều. Kinh văn đọc được rõ ràng rành mạch, không đọc sai chữ, không đọc điên đảo, đó là **Huệ**, là Căn bản trí. Căn bản trí, trong “Kinh Bát Nhã” nói “Bát Nhã vô tri, vô sở bất tri” (Bát Nhã vốn không biết, nhưng không gì là không biết); cái “vô tri” đó chính là Căn bản trí.

Cho nên đọc kinh, Giới - Định - Huệ cả ba đều đạt được. Khi đọc không thể suy nghĩ trong kinh có ý nghĩa gì, hễ suy nghĩ ý nghĩa, thì cả ba đều mất hết, toàn bộ đều bị phá hoại rồi. Cứ cung kính mà đọc, thật thà mà đọc, cho dù khi đọc có ý nghĩa hiển hiện ra, cũng đừng quan tâm đến nó, đừng để ý đến nó, cứ y như cũ mà đọc tiếp, như vậy là tốt, đây mới là tu Giới Định Huệ, công đức đọc kinh đó mới lớn. Đọc lâu ngày rồi, tự nhiên khai mở trí huệ. Vì sao vậy? Vì người đó đắc Định, người đó Giới và Định đều đầy đủ, sao mà không khai trí huệ cho được?

Người thật sự biết dụng công, “*thường thường quán chiếu một đoạn, hai đoạn, hoặc là một câu, hai câu*”. Chính là dùng một, hai câu trong kinh văn, hoặc là một, hai đoạn, không nhất định là hai câu nào, cũng không nhất định là hai đoạn nào, đem áp dụng vào trong đời sống thường ngày. Giống như chúng ta niệm “*Kinh Kim Cang*”, cảnh giới này hiện tiền rồi, nhìn thấy món đồ mình yêu thích, khởi tâm tham rồi, bèn nhớ đến hai câu trong kinh: “*Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng*” (Phàm những gì có hình tướng, đều là hư vọng), tâm tham liền không còn nữa, ngay lập tức liền đối trị được, liền có tác dụng.

Nhìn thấy người không thuận mắt, sự việc không thuận mắt, tâm sân khuể nổi lên rồi: “*Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng*”, tâm liền bình lại. Nhìn thấy những sự việc khó phân giải, phiền phức rắc rối vô cùng: “*Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh*” (Tất cả pháp hữu vi, như mộng huyễn bọt bóng), tâm ngay lập tức liền bình lặng, đây gọi là quán chiếu.

Cho nên trong đời sống thường ngày bạn liền có thể dùng được, thời thời khắc khắc, tất cả thời, tất cả nơi chốn, trong tất cả cảnh giới, dùng phương pháp này giữ gìn tâm thanh tịnh của bạn, giữ gìn trí huệ cao độ của bạn; bạn ở trong cảnh giới mà không mê, không tà, không nhiễm. Đời người như vậy thật có ý nghĩa, thật có giá trị, không có sống uổng, không có luống qua, cuộc sống của bạn trôi qua vô cùng sung túc, người như vậy làm sao mà không khoái lạc? Làm sao mà không hoan hỷ? Pháp hỷ sung mãn!

Đâu giống như một số người hiện nay, sống những ngày tháng quá đổi khổ sở; tôi nhìn thấy rất nhiều đồng tu, bình thường không có việc gì đến thăm tôi, đều là đến để kể khổ. Tôi đều khuyên họ đọc kinh, vì sao lại sống khổ sở như vậy? Sự thật chân tướng, đạo lý không có thấu rõ, bạn không biết cách sống, bạn mới sống khổ sở như thế. Thấy đều thấu rõ, thấu hiểu rồi, bạn sẽ rất biết cách sống, bạn sống tự tại hơn bất kỳ ai.

Làm thế nào mới có thể thấu rõ? Đọc kinh, nghe kinh. Cho nên tôi khuyên các đồng tu nghe kinh, nghe một bộ, “*Nhất môn thâm nhập*” (một môn thâm nhập sâu). Vì sao vậy? Một môn dễ đắc Định. Nghe nhiều, khoa mục quá nhiều, không dễ gì đắc Định. Một thứ thì dễ đắc Định, một thứ nghe suốt ba năm, năm năm, sau đó có thể đổi sang thứ khác.

Hạ thủ ban đầu, Định là quan trọng nhất. Định là the chốt của tu hành Phật pháp, Giới chính là giữ quy củ, giữ pháp; dạy bạn một môn thâm nhập, thì bạn cứ một môn thâm nhập, đó chính là trì Giới, giữ quy củ. Đạo tâm định rồi, trí

huệ khai mở rồi, xem nhiều một chút cũng không có vấn đề, cái đó không chướng ngại. Hiện tại sơ học thì không được, sơ học tâm còn loạn, tâm còn phân tán. Cho nên quan trọng nhất là phải đối trị cái tâm tán loạn, phải có thể thu nhiếp về nhất tâm, mới có hiệu quả. Đây là dùng một, hai đoạn, hoặc là một, hai câu kinh văn, trong đời sống thường ngày thường thường có thể đề khởi công phu quán chiếu, vô cùng có thọ dụng, vô cùng đắc lực.